

Далечъ отминава гайдаря, надулъ гайда, а следъ него и хората отъ разваленото хоро.

Около черковата затихва.

Показватъ се Майсторъ Лайо и Иосифъ по направление къмъ стубеля. Тѣ си говорятъ нѣщо. Обръщата се къмъ черковата, изгледватъ я и пакъ продължаватъ пжтъ.

Стигнали до стубеля, се спиратъ и пакъ се вгледватъ въ черковата.

IX.

Иосифъ. (Продължава прекжснатъ разговоръ).

Като те гледахъ изправенъ до кръста —
доиска ми се и азъ да изкача;
да обгледамъ до кжде мой око
да стигне, хе! ха, до кжде може тѣй?...

Майсторъ Лайо.

Та, вижда се... че какъ да ти го кажа...
Като се взирахъ, стори ми се, че Одринъ
се мърна менъ... навърнахъ минаре,
жамията...

Иосифъ. (нетърпеливо)

Тѣй ли?... Султанъ Селимъ!

Майсторъ Лайо.

И знаешъ ли, поиска ми душата
да може пакъ за малко да се върна...
Незнамъ защо, но Одринъ ми е милъ
и ще ми се: да ида, тѣй за день!

Иосифъ. (намѣрилъ sluка)

... И сигуръ тамъ подирилъ би и Зита.

Майсторъ Лайо.

Защо пъкъ не... съсъ нея една среща
би дала ми подкрепа и подеъмъ...
Добра жена е като слънчевъ день

Иосифъ. (следъ кжсо колебание)

Наистина, добре, че заговори
за Зита ти...

Майсторъ Лайо.

за Одринъ щомъ говоримъ...